

87. ročník súťaží
slovenských
divadelných
súborov

5

Scénická Žatva 09

Festivalový
DENNÍK

perly sviniam

KREMNICA

K. Horváth: Napokon som musel uznať, že je to divadlo poézie, ale výrazne obrazoborecké.

K. Horváth: Tými flašami ste ma dostali a to som v živote videl viacero fliaš.
V. Štefko: Ale iných!

K. Horváth: Vždy treba mať v rybníku takúto štuku, ktorá bude rozháňať kaprov, aby nesmrdeli bahnom, v ktorom na dne ležia.

J. Císař: Já jsem měl v jejich věku hluboký odpor k poezii. Na našich třídních schůzkách se vždycky vzpomíná, jak jsem se nevěděl naučit slavnou českou básně Svatební košile. Pětkrát mě vyvolali a pětkrát jsem dostal pětku.

STATKY ZMĚTKY

K. Horváth: Možnože pre gorily majú zebry a tigre niečo spoločné.

V. Štefko: Keď herci hrajú s chuťou, energiou a baví ich to, preniesie sa to na divákov. To je infekčné, to je ako kvapôčková infekcia, ako prasacia chrípka.

V. Štefko: Vlado Benko písal, hral, režíroval. Trojediný, to on už tak býva ako ten Boh.

V. Štefko: A to sú tí ufóni z Kapustnice alebo nejakí ich príbuzní?

J. Císař: Já jsem chvíli bádala, za to jsem placenej, za to jsem placenej, že jo, abych celej život bádala o divadle. To je někdy hroznej osud.

J. Císař: To vaše sněžení jsem přijal, ale před tím jsem si říkal: sněžej a myslej si, že mně dojmou.

J. Císař: Byl jsem dva týdny u Brechta a tam jsem zažil strašnou věc. Takové řitolezectví... Byla tam taková zahradní slavnost, raňajky v trávě. Všichni ho pořád chválili, říkali mu, jaké je to jeho divadlo intelektuální, racionální. Když domluvili, ujal se slova Brecht a říkal, že chtěl vždycky dělat s pohledem na divadlo průzračným, nezkaleným a když – jak slyší – se mu to vůbec nepovedlo, ztratil tak celý život. Brecht domluvil, vstal a odešel.
Zostavil MR.D.

z iného chlieva

SKÚŠKA SVEDOMIA // t. vansová, l. majera
// l. majera // od j. čemana z pivnice // srbsko

Posledným festivalovým predstavením bolo Svedomie vojvodinských Slovákov z Divadla Janka Čemana z Pivnice. Inscenácia s podtitulom Skúška bola vlastne naozaj autentickou skúškou pred budúcim hostovaním na Scénickej žatve medzi „tými Maticiarimi“. Tak vznikla priveľmi hlučná, ale energiou nabitá inscenácia, ktorá sa nehrala na nič viac než čím bola – na skúšku.

V tomto prípade však musíme so smútkom konštatovať, že toto doslova autentické bytie na javisku bolo vlastne iba akýmsi alibizmom. Konceptia

skúšky je síce ráincom jasným, známym i často používaným, ale ťažko sa prijíma, keď interpreti v celej roztopaši z hrania vlastne pozabudnú, že keď sú sami za seba, tak hrať nemusia, že kdesi, čosi, kamsi je nejaká zmena v postoji, geste, mimike. Nuž, ale ich autenticita a v tomto prípade naturalnosť výrazu a neuveriteľná radosť z existencie v realite medzi predstavením a skúškou a neodolateľná slovenčina boli akosi zvláštne príťažlivé. Hoci precíznejšiu koncepciu, režiuru a herecké dispozície nenahradia.

MIRIAM KIČIŇOVÁ

z iného chlieva

ZVĚSTOVÁNÍ BOHUNCE // p. macháček
// p. macháček // divadlo kámen // praha // ČR

Posledný festivalový deň bol venovaný zahraničným hosťom ergo nesúťažným predstaveniam. Pražský súbor Kámen uviedol „dynamický režtec naléhavých konkrétnych otázek, na ktoré by bolo dobre nejak odpovedieť“ – inscenáciu Zvěstování Bohunce.

„Obyčajnou Bohunku z Prahy Vysočan“ počas toho, ako v kaviarni čaká na meškajúcu kamarátku navštívi Anděla, predajkyňa moderných a ultradrahých telefónov a umelec tesajúci do kameňa. Títo záhadní návštevníci prichádzajú potom za Bohunkou pravidelne. Andělka ju žiada, aby povedala meno dcéry, ktorá sa jej narodí o rok a bude to významný človek. Tento veľmi zaujímavý motív ostal bez pointy. Koniec koncov ako všetky ostatné.

Inscenácia sa končí náhle a bez vysvetlenia. Je to dielo s dávkou mystiky a formálne dobre zvládnuté. Herecké výstupy náročné na rytmus a tzv. timing zvládali interpreti na vysokej úrovni. Známami a neznámami návštevníci prichádzali za Bohunkou z hladiska. Medzi jednotlivými výstupmi znela naživo interpretovaná klavírna hudba Jaroslava Janovského. Živá hudba inscenácii pridala na kvalitách. Základným výstavbovým prvkom inscenácie je záľaha slov. V riave slov však každé malo svoj význam, zdá sa, že ani jedno nebolo navyše. Ich premyslené zmnožovanie a opakovanie bolo ukážkou nemožnosti dorozumieť sa a toho, že ľudia sa niekedy navzájom ani nepočujú.
LENKA DZADÍKOVÁ

Vydáva Národné osvetové centrum v Piešťanoch pre vnútornú potrebu v počte kusov 0.
Šéfredaktorka: Dária Fehérová. **Dopisovateľky:** Miriam Kičínová a Lenka Dzadíková. **Grafická úprava:** Samo Trnka. **Tlač:** Dom odborov Strojár, Martin.